

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ніколаєнка Івана Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“

м. К и ї в
16 вересня 2021 року
№ 132-1(II)/2021

Справа № 3-151/2021(323/21)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровської Галини Валентинівни – головуючої,
Мойсика Володимира Романовича – доповідача,
Сліденка Ігоря Дмитровича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ніколаєнка Івана Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) зі змінами, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Ніколаєнко І.М. із клопотанням визнати такими, що не відповідають статтям 3, 8, 9, 16, 17, 19, 22, пунктам 1, 6 частини першої статті 92, частинам другій, третій статті 124, частині першій статті 129, статтям 147, 150, 151² Конституції України (є неконституційними), частину третю статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 796), статті 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 2262).

Частиною третьою статті 59 Закону № 796 передбачено, що особам, які брали участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, інших ядерних аварій та випробувань, у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї під час проходження дійсної строкової служби і внаслідок цього стали особами з інвалідністю, пенсія по інвалідності обчислюється відповідно до Закону № 796 або за бажанням таких осіб – з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року.

Згідно зі статтею 11 Закону № 2262 умови, норми і порядок пенсійного забезпечення військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за Законом № 2262, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, визначаються Законом № 796 і Законом № 2262.

Статтею 21 Закону № 2262 визначено, що пенсії по інвалідності військовослужбовцям, особам, які мають право на пенсію за Законом № 2262, призначаються в таких розмірах:

а) особам з інвалідністю внаслідок війни I групи – 100 процентів, II групи – 80 процентів, III групи – 60 процентів відповідних сум грошового забезпечення (заробітку);

б) іншим особам з інвалідністю I групи – 70 процентів, II групи – 60 процентів, III групи – 40 процентів відповідних сум грошового забезпечення (заробітку).

Із матеріалів справи вбачається, що Ніколаєнко І.М. належить до осіб, які приєдналися до апеляційної скарги Шабельника Миколи Васильовича на рішення Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 20 травня 2020 року у зразковій справі № 520/12609/19 за позовом Шабельника М.В. до Головного управління Пенсійного фонду України в Харківській області про визнання бездіяльності протиправною, зобов'язання вчинити певні дії та стягнення суми протиправно, на думку Шабельника М.В., несплаченої йому частини пенсії.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного

оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду) (абзац перший, пункт 1 частини першої статті 77).

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Ніколаєнко І.М. не дотримав вимог пунктів 3, 4 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, оскільки постанова Великої Палати Верховного Суду від 21 квітня 2021 року, на яку автор клопотання посилається як на остаточне судове рішення у його справі, прийнята у справі за позовом Шабельника М.В. до Головного управління Пенсійного фонду України в Харківській області про визнання бездіяльності протиправною, зобов’язання вчинити певні дії та стягнення суми несплаченої йому частини пенсії.

До конституційної скарги не додано матеріалів, які містили б інформацію про перебіг розгляду справи про відмову в перерахунку пенсії Ніколаєнку І.М. у судах, зокрема відомості, що він вичерпав усі національні засоби юридичного захисту у своїй справі. Таким чином, конституційна скарга Ніколаєнка І.М. не відповідає вимогам пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до суду неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ніколаєнка Івана Михайловича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами, статей 11, 21 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–ХІІ зі змінами на підставі пунктів 1, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до суду неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**